

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul Optsprezece

Păcatele părinților

Jeff Pippenger

2023-11-19

În 1856, adventismul millerit, anterior filadelfian, a fost identificat de James și Ellen White ca fiind laodicean. Apoi, James White a început să promoveze către mișcare, prin Review and Herald, solia Laodiceei. În aceeași publicație, în același an, o lumină sporită cu privire la „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase a fost de asemenea prezentată într-o serie de opt articole de Hiram Edson, pe care soții White îl prețuiau atât de mult încât și-au numit primul fiu după el. Seria s-a încheiat cu promisiunea că va fi completată în viitor, dar nu a mai reapărut niciodată. La punctul de tranziție al mișcării primului înger, de la Filadelfia la Laodiceea, mișcarea s-a poticnit de „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase, reprezentând chiar prima „profeție de timp” pe care îngerii lui Dumnezeu îl conduseseră pe William Miller să o recunoască și să o proclame.

„Cele șapte vremi” au fost piatra din capul unghiului a temeliei templului millerit. Orice ilustrare profetică a unei temelii sfinte este o ilustrare a lui Hristos, căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât Hristos.

Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. 1 Corinteni 3:11.

Nu numai că Hristos este temelia, ci El este și piatra de temelie pe care zidarii au lepădat-o și de care apoi s-au poticnit. El este piatra care, în cele din urmă, ajunge capul unghiului. În istoria millerită, „șapte vremi” a fost simbolul acelei pietre din capul unghiului.

Cristos a întărit legământul cu mulți pentru o săptămână. Structura profeției despre „șapte vremi” împotriva împărăției de nord a lui Israel (pe care Hiram Edson o identificase în cele opt articole neterminate) reproducea structura identică a săptămânii profetice în care Cristos a întărit legământul, în împlinirea capitolului nouă din Daniel, versetul douăzeci și șapte. Săptămâna în care Cristos aduna pe Israel este structura identică a săptămânii în care Cristos a împrăștiat pe Israel. Împrăștierea lui Israelul antic a fost de două mii cinci sute douăzeci de ani, iar adunarea lui Israelul spiritual a fost de două mii cinci sute douăzeci de zile. El a adunat pe Israel pentru a întări legământul și El a împrăștiat pe Israel din pricina certei legământului Său. A identifica „șapte vremi” drept piatra de temelie a templului millerit este în deplin acord cu identificarea lui Cristos drept piatra de temelie. A respinge acea piatră înseamnă a-L respinge pe Cristos.

Când Hristos, în 1856, pentru prima dată în istoria creștină, a stat bătând la ușa Laodiceei, El căuta să aducă o sporire a cunoștinței asupra pietrei de poticnire pe care zidarii erau pe punctul de a o lepăda. Șapte ani mai târziu, sau, dacă vreți să spuneți astfel, două mii cinci sute douăzeci de zile simbolice mai târziu, adventismul laodicean a închis ușa. Din nefericire, adventismul a refuzat să

vadă sporirea cunoștinței. O piatră de care te poticnești este o piatră pe care nu o vezi, dar ea este totuși acolo.

Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință; pentru că ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi mai fii preot; fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi.
Osea 4:6.

Blestemul celor „șapte vremi”, împotriva regatului de sud al lui Iuda, a început în anul 677 î.Hr. și s-a încheiat la 22 octombrie 1844, împreună cu cele două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. Cele „șapte vremi” fac parte chiar din profeția care a fost identificată drept „temelia și stâlpul central” al mișcării advente. Temelia și stâlpul central al adventismului s-au împlinit exact în același timp cu alte câteva profeții. Cele „șapte vremi”, cele două mii trei sute de zile, Maleahi, capitolul trei, Daniel, capitolul șapte, versetul treisprezece, și parabola celor zece fecioare din Matei douăzeci și cinci s-au împlinit toate la 22 octombrie 1844. Data de 22 octombrie 1844 este data fundamentală a mișcării advente și, în legătură cu această dată, a fost identificată o singură poruncă.

Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a creat cerul și lucrurile din el, și pământul și lucrurile de pe el, și marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi timp. Apocalipsa 10:5, 6.

Soră White identifică îngerul din capitolul zece al Apocalipsei, care stătea pe pământ și pe mare, ca fiind Isus Hristos.

„Îngerul cel puternic care l-a instruit pe Ioan nu era altul decât Isus Hristos. Așezarea piciorului Său drept pe mare și a celui stâng pe uscat arată rolul pe care Îl îndeplinește în scenele finale ale marii lupte cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sa supremă asupra întregului pământ.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.

Христос зае положението да стои върху морето и земята, за да представи Своята върховна власт. След това Той издигна ръката Си и заповяда, че „време не ще има вече“. Христос влизаше в завет с милеритите и им даде една заповед, както даде и на Авраам, когато влезе в завет с него. Той заповяда на Авраам да обрязва мъжките деца. Когато влезе в завет с избран народ в историята на Мойсей, Той даде много заповеди, и сред тези заповеди беше и нареждането, че само свещениците могат да докосват ковчега. Той издигна ръката Си и се закле на 22 октомври 1844 г., че пророческото време повече не трябва да бъде включвано в библейските пророчества. Исус бе говорил по въпроса за „времена и срокове“, когато се възнесе на небето в облак от ангели, като така предобрази възнасянето на двамата свидетели като знаме. Това, което тогава заповяда, беше относно „времена и срокове“.

Așadar, când se adunaseră împreună, L-au întrebat, zicând: Doamne, în vremea aceasta vei așeza din nou împărăția lui Israel? Și El le-a zis: Nu este al vostru să cunoașteți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi putere când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi; și-Mi veți fi martori în Ierusalim, și în toată Iudeea, și în Samaria, și până la marginile pământului. Faptele Apostolilor 1:6–8.

Isus nu a spus că nu există vremuri și timpuri rânduite, căci, vorbind prin Solomon, El confirmase că există „vremuri și timpuri rânduite”.

Pentru toate este o vreme și un timp pentru orice lucru de sub ceruri: Eclesiastul 3:1.

În cadrul relatării biblice există „vremi și soroace” care sunt mărturii despre Palmoni, „Numărătorul Minunat”, însă, începând cu 22 octombrie 1844, poporului lui Dumnezeu i s-a poruncit să nu mai prezinte niciodată o solie profetică întemeiată pe timp. Sfatul dat de Isus ucenicilor chiar înainte de înălțarea Sa reprezintă istoria de dinainte ca poporul Său curățit să fie ridicat ca un steag în capitolul unsprezece din Apocalipsa și este în acord cu porunca pe care El a dat-o la 22 octombrie 1844. La data fundamentală a adventismului, Hristos a poruncit să nu mai existe alte solii profetice întemeiate pe timp, iar la înălțarea Sa, care prefigura înălțarea celor doi martori din Apocalipsa unsprezece, El a repetat acea poruncă.

„Fie ca toți frații și surorile noastre să se ferească de oricine ar stabili un timp pentru ca Domnul să-Și împlinească cuvântul cu privire la venirea Sa sau cu privire la orice altă făgăduință pe care a făcut-o și care are o însemnătate deosebită. «Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele, pe care Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.» Învățători mincinoși pot părea a fi foarte zeloși pentru lucrarea lui Dumnezeu și pot cheltui mijloace pentru a-și aduce teoriile înaintea lumii și a bisericii; dar, întrucât amestecă rătăcirea cu adevărul, solia lor este una de amăgire și va conduce sufletele pe căi false. Ei trebuie întâmpinați și combătuți, nu pentru că ar fi oameni răi, ci pentru că sunt învățători ai neadevărului și se străduiesc să pună asupra neadevărului pecetea adevărului.” Testimonies to Ministers, 55.

Sora White a fost clară că nu vom avea niciodată o solie de timp care să identifice ceva de o semnificație specială, nu doar a Doua Sa Venire. Profetia de timp, care a constituit tema mișcării millerite, s-a încheiat la 22 octombrie 1844, iar singura poruncă asociată cu acea dată fundamentală a fost ca timpul să nu mai fie niciodată folosit din nou în prezentarea soliei lui Dumnezeu.

La începutul mișcării primului înger, chiar în punctul de trecere de la Philadelphia la Laodicea, a fost dată o lumină sporită asupra adevărului fundamental al mișcării millerite. Șapte ani mai târziu, sau după două mii cinci sute douăzeci de zile simbolice, sau după o „pustie”, în 1863, piatra de temelie a „celor șapte vremi” a fost pusă deoparte de zidari.

În mișcarea de încheiere a celui de-al treilea înger, chiar în punctul de trecere de la Laodicea la Philadelphia, este dată o probă care include o mărturisire a păcatelor părinților. Proba temeliei pentru părinți a fost „șapte vremi”, care a fost piatra lor de temelie. Va nesocoti mișcarea de încheiere singura poruncă asociată cu data fundamentală, așa cum părinții lor au nesocotit piatra lor de temelie?

Da. Oni su to sasvim sigurno upravo učinili. Ponovili su grijehe svojih otaca.

Tații lor nu au păcătuit la data de temelie, căci, între altele, ei erau încă filadelfieni la acea dată de temelie. Tații lor au căzut la testul lor de temelie atunci când s-au transformat în Laodicea și au respins „de șapte ori”, împreună cu lumina sa crescândă.

Eșecul lor fundamental din 1863 a fost precedat de șapte ani în care Hristos a bătut la ușa inimilor lor laodiceene. Șapte ani sunt simbolici pentru „șapte vremi” și pentru „pustie”. După „pustia” din 1856 până în 1863, ei au căzut la testul lor fundamental.

În prima dezamăgire a mișcării îngerului al treilea, poporul lui Dumnezeu a păcătuit, respingând singura poruncă asociată în mod direct cu data fundamentală. Ei au ales să încorporeze stabilirea de timp în solia profetică, deși știau mai bine. Făcând astfel, au repetat păcatul lui Moise, care a neglijat să-și circumcidă fiul, și păcatul lui Uza, care a atins chivotul, lucru pe care știa că îi era interzis să-l facă. Mișcarea îngerului al treilea a făcut ceea ce știa că nu era drept! Dacă cineva dorește să acopere acel fapt, atunci să folosească și restul cutiei de vopsea, ca să acopere adevărul că atât Moise, cât și Uza au păcătuit și au manifestat răzvrătire împotriva voii lui Dumnezeu, în timp ce preînchipuiau prima dezamăgire a celei din urmă dintre toate liniile de reformă — linia de reformă spre care toate liniile de reformă indicau înainte. Ilustrațiile primei dezamăgiri din liniile de reformă poartă semnătura lui Alfa și Omega, iar raportul cuprins în ele este spre folosul poporului lui Dumnezeu, chiar dacă poporul lui Dumnezeu refuză să fie folosit prin acesta.

Mișcării primului înger i-a fost dată o perioadă de șapte ani, care este un simbol al pustiei celor „șapte vremi”, pentru a primi solia către Laodicea împreună cu lumina celor „șapte vremi”. Blestemul celor „șapte vremi” este blestemul de a fi vărsat din gura Domnului. În 1863, ei au repetat lucrarea de rezidire a Ierihonului, o lucrare care cuprindea un „blestem”. Cei șapte ani de la 1856 la 1863 sunt o ilustrare în miniatură a răzvrătirii părinților vechiului Israel, a căror păcat a adus asupra lor blestemul celor „șapte vremi”. Israelul modern a repetat păcatele părinților săi în 1863.

Mișcarea celui de-al treilea înger a căzut la proba primei dezamăgiri, tot atât de sigur cum au căzut Moise și Uza. Atunci au fost uciși pe ulițe pentru o perioadă de „pustie” de trei zile și jumătate. Acum ei sunt alcătuiți în trupuri prin sunetul Mângâietorului. Sunetul Mângâietorului este dat prin „glasul” din pustie, iar ei sunt acum puși înaintea probei, nu a stabilirii de timp, ci a „șapte vremi”. Ei au căzut deja la proba stabilirii de timp.

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਕਿ ਉਹ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਨੂੰ ਇਕ ਵੈਧ ਸੱਚਾਈ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਉਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਨੂੰ ਇਕ ਵੈਧ ਭਵੱਖਬਾਣੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਵਖਿਰ ਦੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵੱਖਬਾਣੀ ਉੱਤੇ ਵਸ਼ਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਗਿਆਨ ਹੋਣ ਕੀ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਬਾਰੇ ਇਕ ਨਵੀਂ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਓਥੇ ਹੀ ਖੜੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤਿਰ 1856 ਵੱਲ ਖੜੇ ਸਨ। ਨਵੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਗਿਆਰਾਂ ਦੇ ਤੀਨ ਤੇ ਅੱਧੇ ਦਿਨ ਕੇਵਲ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੀ ਹੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇਕ ਹਕੀਕਤ ਹਨ।

Je, kufunguliwa kwa historia iliyofichika ya ngurumo saba, na kufunguliwa kwa muhuri wa saba, kwa hakika ni mashahidi wawili wanaohibitisha kwamba Ufunuo wa Yesu Kristo sasa unafunuliwa? Ikiwa ndivyo, je, ni kweli kwamba kitabu kizima cha Ufunuo kinanena juu ya siku za mwisho? Ikiwa hilo ni kweli, basi je, siku tatu na nusu zinawakilisha wakati wa kukawia katika mfano wa wanawali? Ikiwa ndivyo, basi je, dawa ya “mara saba” kwa hakika inawakilisha amri inayopaswa kutimizwa na wale walioshiriki katika utabiri wa Nashville wa Julai 18, 2020?

Wow! Există o încercare pentru voi! Oare cei care se trezesc și își dau seama că se află în timpul de zăbovire trebuie într-adevăr să se pocăiască pentru păcatele lor și pentru păcatele părinților lor la sfârșitul celor trei zile și jumătate? A fost oare într-adevăr un păcat să nesocotești porunca de a nu folosi timpul într-o predicție?

Celor care au adoptat poziția potrivit căreia predicția eșuată de la Nashville a fost cumva scopul intenționat al lui Dumnezeu și care, după aceea, au încercat să susțină această afirmație, aș adăuga o altă observație, dincolo de păcatul folosirii timpului în profețiile lui Dumnezeu. Ceea ce s-a întâmplat cu predicția falsă de la Nashville nu a fost pur și simplu o manifestare a răzvrătirii față de porunca lui Hristos din 1844, ci a fost o acțiune care le-a spus celor din afara adventismului că predicțiile aflate în Spiritul Profetic sunt greșite. A fost o ocară adusă scrierilor Spiritului Profetic. Ea oferă dovadă pentru cei din lume că scrierile lui Ellen White sunt la fel de importante ca scrierile lui Joseph Smith sau ale lui Nostradamus. Cuvintele prețioase ale lui Ellen White au fost corupte prin cuvintele josnice ale răzvrătirii noastre. Nu a fost doar o răzvrătire împotriva lui Hristos, care este Cuvântul lui Dumnezeu, ci a fost în același timp o răzvrătire împotriva Spiritului Profetic. Ioan era persecutat pe insula numită Patmos nu pentru că și-a așezat opinia sa omenească mai presus de Biblie și de Spiritul Profetic, ci pentru că a ascultat de acești doi martori.

Eu, João, que também sou vosso irmão e companheiro na tribulação, e no reino e na paciência de Jesus Cristo, estava na ilha chamada Patmos, por causa da palavra de Deus e do testemunho de Jesus Cristo. Apocalipse 1:9.

În prima noastră dezamăgire am repetat păcatele părintelui nostru Moise, și trebuie să mărturisim aceasta. Trebuie să mărturisim aceasta, căci acum suntem la 1856. Acum există lumină nouă cu privire la „cele șapte vremi”, așa cum exista și atunci. Acum ne aflăm la trecerea de la Laodicea la Filadelfia, după cum mișcarea de la început se afla la trecerea de la Filadelfia la Laodicea în 1856. În 1856, părinții noștri au oprit publicarea sporirii cunoștinței cu privire la „cele șapte vremi”. Poate că nu vom putea opri publicarea acelei lumini, dar cu siguranță putem închide ușile inimilor noastre împotriva acestei lumini. Putem pretinde, așa cum au făcut ziditorii adventiști de ziua a șaptea de la început, că piatra nu era de fapt acolo, și să continuăm să ne poticnim de ea. Problema noastră este că nu avem la dispoziție peste un secol ca să ne băgăm capul în nisip, căci judecățile deja încep.

Dacă Îi îngăduim Celui ce este Alfa și Omega să ne învețe prin principiul că sfârșitul unui lucru este ilustrat prin începutul unui lucru, putem vedea cu ușurință că Alfa și Omega demonstrează că prezicerea de la Nashville a fost preînchipuită de părinții noștri. Când recunoaștem acest adevăr, vom fi atunci confrunțați cu realitatea că, de la acea prezicere încoace, orice efort de a produce vreun fel de logică omenească pentru a justifica prezicerea eșuată n-a fost nimic altceva decât o frunză de smochin. Atunci vom vedea că Dumnezeu nu a umblat cu noi câtă vreme am fost în țara vrăjmașului. El a fost acolo, dar numai în sensul că a bătut la ușile inimilor, căutând intrare. Dacă frunza de smochin a logicii omenești este îndepărtată, atunci am putea vedea, de asemenea, că negarea, sau logica omenească greșită pe care am folosit-o pentru a justifica prezicerea de la Nashville, este dovada că am umblat împotriva lui Hristos.

În 1856, adventismul filadelfian s-a transformat în Laodicea, iar ei au știut aceasta. Domnul a confirmat-o prin cuvintele profetesei și ale soțului ei. Stând la ușile acelor inimi laodiceene, Hristos S-a oferit să intre și să cineze cu ei. Hrana pe care a adus-o pentru a lua masa împreună era piatra de temelie a „celor șapte vremi”. Ei au refuzat.

În 2023, ultima mișcare trece acum din Laodicea în Philadelphia, căci a opta biserică este dintre cele șapte biserici. Domnul Alpha și Omega a confirmat aceasta prin cuvântul Său de „adevăr”. Hristos stă acum la ușa acelor oase uscate, recent moarte, oferindu-Se să intre și să cineze cu ele, iar masa pe care dorește să o împărtășească cu ele este aceeași masă pe care a încercat să o împărtășească părinților lor în 1856. Nu este pur și simplu alcătuirea de bază a doctrinei „șapte vremi”, așa cum era pentru părinții lor în 1856. Nu, este remediul amar al „șapte vremi”, iar remediul cere acel fel de smerenie care este adesea greu de înghițit.

Cuvântul Domnului mi-a vorbit din nou, zicând: „Fiul omului, spune-i domnitorului Tirului: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Pentru că ți s-a înălțat inima și ai zis: „Eu sunt un Dumnezeu, șed pe tronul lui Dumnezeu, în mijlocul mărilor”; totuși, tu ești om, și nu Dumnezeu, măcar că îți faci inima ca inima lui Dumnezeu. Iată, ești mai înțelept decât Daniel; nicio taină nu-ți este ascunsă.»” Ezechiel 28:1–3.

Poate că noi, cei care am participat la predicția din Nashville, suntem mai înțelepți decât Daniel?

În anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor despre care venise cuvântul Domnului către prorocul Ieremia, că avea să îplinească șaptezeci de ani în pustiirile Ierusalimului. Și mi-am îndreptat fața către Domnul Dumnezeu, ca să-L caut prin rugăciune și cereri, cu post, sac și cenușă. Și m-am rugat Domnului Dumnezeului meu, mi-am făcut mărturisirea și am zis: „Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșat, care păzești legământul și îndurarea față de cei ce Te iubesc și față de cei ce păzesc poruncile Tale, noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am lucrat cu răutate și ne-am răzvrătit, abătându-ne de la poruncile Tale și de la judecățile Tale. Nici n-am ascultat de robii Tăi prorocii, care au vorbit în Numele Tău către împărații noștri, către căpeteniile noastre, către părinții noștri și către tot poporul țării. A Ta, Doamne, este dreptatea, iar a noastră este rușinea feței, ca în ziua de astăzi: a bărbaților lui Iuda, a locuitorilor Ierusalimului și a întregului Israel, a celor de aproape și a celor de departe, în toate țările în care i-ai izgonit, din pricina fărădelegii prin care au păcătuit împotriva Ta. Doamne, a noastră este rușinea feței, a împăraților noștri, a căpeteniilor noastre și a părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta. Ale Domnului Dumnezeului nostru sunt îndurările și iertările, măcar că ne-am răzvrătit împotriva Lui. Nici n-am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru, ca să umblăm în legile Lui, pe care ni le-a pus înainte prin robii Săi prorocii. Da, tot Israelul a călcat Legea Ta, abătându-se ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-a revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva Lui. El Și-a împlinit cuvintele pe care le rostise împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care ne-au judecat, aducând peste noi o mare nenorocire; căci sub tot cerul nu s-a făcut nimic asemenea cu ceea ce s-a făcut asupra Ierusalimului.

Așa cum este scris în legea lui Moise, tot răul acesta a venit peste noi; totuși, nu ne-am adus rugăciunea înaintea Domnului Dumnezeuului nostru, ca să ne întoarcem de la nelegiuirile noastre și să înțelegem adevărul Tău. De aceea Domnul a vegheat asupra răului și l-a adus peste noi; căci Domnul Dumnezeuul nostru este drept în toate lucrările Sale pe care le face; fiindcă noi nu am ascultat de glasul Lui. Și acum, Doamne Dumnezeuul nostru, care ai scos pe poporul Tău din țara Egiptului cu mână puternică și Ți-ai făcut un nume, cum este în ziua aceasta, noi am păcătuțit, am lucrat cu răutate. Doamne, după toată dreptatea Ta, Te rog, să se abată mânia Ta și urgia Ta de la cetatea Ta, Ierusalim, muntele Tău cel sfânt; căci din pricina păcatelor noastre și a nelegiuirilor părinților noștri, Ierusalimul și poporul Tău au ajuns de ocară pentru toți cei ce sunt în jurul nostru. Acum dar, Dumnezeuul nostru, ascultă rugăciunea robului Tău și cererile lui și fă să strălucească fața Ta peste sfântul Tău locaș, care este pustiit, pentru Domnul. Pleacă-Ți urechea, Dumnezeuul meu, și ascultă; deschide-Ți ochii și privește pustiirile noastre și cetatea peste care este chemat Numele Tău; căci nu pentru dreptățile noastre Îți aducem cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari. Doamne, ascultă; Doamne, iartă; Doamne, ia aminte și lucrează; nu întârzia, pentru Tine Însuși, Dumnezeuul meu; căci cetatea Ta și poporul Tău sunt chemate după Numele Tău. Și pe când vorbeam eu, mă rugam și îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și îmi aduceam cererea înaintea Domnului Dumnezeuului meu pentru muntele cel sfânt al Dumnezeuului meu, da, pe când vorbeam eu în rugăciune, omul Gabriel, pe care îl văzusem în vedenie la început, venind în zbor iute, m-a atins cam pe vremea jertfei de seară. El m-a învățat, a vorbit cu mine și a zis: Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. Daniel 9:2–22.